

Jak kos ke svému jménu přišel

Byl jednou jeden pták. Jmenoval se „vrána žlutý zobák“. No, a protože chtěl mít nějaké jméno, které by bylo jen jeho, začal přemýšlet, jaké by mělo být. Je to, jako byste se jmenovali třeba „Maruška 2“ nebo „Pepík dlouhé vlasy“. To by se vám určitě nelíbilo! Tak se nedivte, že se to nelíbilo ani jemu.

A tak se ten náš ptáček rozhodl, že by měl mít nějaké zajímavé, nápadité, úderné a krátké jméno, které nikdo jiný nemá. Mělo by o něm také něco prozradit. Mělo by být snadné na zapamatování, jinak by se s ním děti ve škole trápily.

Vymyslel jména jako: žluťous, žluťák, primapták, nádherňák, žluťuk, černožlutozobák... Ale žádné nebylo úplně dobré. Vy se sice možná smějete, na jaká podivná a krkolomná slova přišel, ale ono to není vůbec jednoduché. Ostatně lidé na tom nejsou o nic lépe. Třeba jména jako ptakopysk nebo pštros jsou snad ještě horší. Ale zpátky k věci!

Protože ho zrovna nic kloudného nenapadlo, rozhodl se, že se zatím nají. To skoro každému pomáhá. Třeba malíř Giuseppe Arcimboldo se při malování portrétu Rudolfa Druhého inspiroval právě jídlem a jeho obraz se stal slavným. A i když se náš hrdina nechystal zrovna malovat obraz, říkal si, že tím nic nepokazí.

Náš ptáček tedy šel do svojí oblíbené zahrady. Vedle stál domeček, ve kterém bydleli dva moc milí manželé a jejich děti. Dneska se vrána žlutý zobák rozhodl, že si dá žízaly. Včera je měl taky. Především taky -

ČAS

VYPADO

K

KR

FA

KATKI

ZPRK

Dovones
T2 509

vmoovní

Aravé hriad

MALOVA

DÁMA

TOČ

RAC

LUKA VLACI

a zítra je asi bude mít znovu. Občas, ale opravdu jen málokdy, si jako dezert dával různé plody. Taky třeba hmyz, ale ten dneska neměl chuť honit. Měl důležitější věci na práci!

Jak tak zamyšleně žvýkal obzvlášť šťavnatý žížalí kousek, uslyšel z domku rozhovor:

„Tak už tu trávu na zahradě konečně pokos! Nikomu se to nelíbí!“

„Ale líbí,“ bránil se mužský hlas. „Třeba těm ptákům, co tu loví žížaly!“

Víc už pták nepotřeboval slyšet. Dostal výborný nápad. No ovšem, proč ho to nenapadlo dřív? Bude se jmenovat kos, na počest té nepokosené trávy, žádný černožlutopták! A třeba to přiměje lidi, aby nekosili trávu tak často. Kde pak může hmyz žít?

Zbýval už jen jediný problém. Jak vysvětlit lidem, že se přejmenoval?

Jak si vzápětí uvědomil, je to dost velký problém, protože lidí je opravdu mnoho. Mnohem víc, než si jen dokážete představit. Tolik, že kdybyste je chtěli všechny vidět, tak by se vám to nikdy nepodařilo. Jenom v Česku jich žije deset milionů, a to je obrovské číslo. Náš kos si už zoufal.

Potom ho ale napadlo, že kdyby se všichni kosové spojili a nějak zajímavě to lidem vysvětlili, snad by to možné bylo. Jenže jak to provést? Kdo se asi tak bude koukat na malé nenápadné ptáčky? Zamyslel se. Kvůli čemu lidé většinou pozorují ptáky?

Hned druhý den svolal náš kos velkou a důležitou poradu. Přišli na ni všichni kosové na světě kromě těch, kteří byli zrovna nemocní. A těch je bohužel stále víc a víc. Někteří lidé totiž vyhazují odpadky všude jinam, jen ne do koše. A když se je zvířátka pokouší sníst, ukrutně je pak rozbolí bříška.

Všichni kosové byli sice svým novým jménem nadšeni a začali mu provolávat slávu, ale dlouho nikdo nemohl přijít na žádný dobrý nápad, jak to oznámit lidem. To byl panečku oříšek!

Po dlouhém rokování, které trvalo tři dny a tři noci, bylo rozhodnuto, že kosové dohromady složí písničku a pak se každý rozletí domů a bude ji zpívat, dokud to lidé nepochopí. A tak složili:

Kos, kos!
Líbí se mu v trávě.
Kos, kos!
Zpívat umí hravě.

Písnička přinesla své ovoce. Za týden už každý věděl, jak se ti ptáčci jmenují, a za měsíc byli přejmenováni oficiálně! Hurá!
A od té doby se kosovi říká kos.

Magdalena Martinková

